

FÜGGÖNY LE

Kicserepedett testtel, hőállón, hangszigetelve,
hogy már apád-anyád fekete évtizedek alól,
a láthatár mögül, visszhangok ismétlődéseiben
sem éríthet meg, szólhat hozzád, hamis hangszálakon
játszik egy jelmezes szimfóniát viaszábrázatod,
kezedben logarléc helyett jogar, luxusszállód meg
rácsos ablakú, szigorított templom, Atyád börtönőr.

Járókeret a ház fala, támpont balra a második
utca, míg hazaérsz, levetkőzöl, aztán jobbra el,
tudatalattid útvesztőjében mit sem ér a kérdés,
búd-bajod ebben az istenközeli állapotban
időben pontot tesz hangsúlytalan sirámod végére,
hogy nem revüsínház a hátsó szoba, hogy drámai
az összes felvonás, arról nem a ruhatáros tehet.

E paródiában önként vállaltál napot vagy holdat,
sosem tudod meg, hány csillag hull a díszletek mögött,
azonosítatlan arcod, egykedvű, üres kútszemed
megérdemelne egy hosszú eposzt, egy elégiát,
bármit, ami vízcsepp a sivatagban, sziklában kenyér,
de mert az ősök könyvéből iskolakerülőként
hiányzol, éltanulóké lesz a vastaps, a színre fel!

VERZIÓK BŰNBÁNATRA

Eljátszadotam sok ezer gondolattal,
terített asztal a kezdet,
Lucullus, Bacchus, Szodoma,
vérben pácolt hús vagyok, semmi több.

A szóval viszont rohadtul megjártam,
továbadott rajtam néhány garasért,
szolgája lettem az útvesztőben,
hallod-e, szélhámos Ariadné?

A cselekedettel úgy-ahogy
megértjük egymást, összedolgozunk,
talán vizsga-... vagy próbamunka.
Majd csak alkalmaz az Öreg valahol.

A mulasztás száraz kenyér,
csámcsogj el inkább a gondolaton,
kóvályogj a szó labirintusában,
cselekedj úgy, ahogy senki más.

NE FÉLJ

Ne tarts tőlem tisztos távolságot,
csak nyikorog az ajtó,
felsír, nyekereg, mert megöregedett,
de ne félj, be nem csapódik.

Második, talán harmadik hete
hogy megláttalak, azóta
ugyanabban a neglizsében, sőt, nélküle
csavarogsz együtt az angyalokkal.

Odasuhint néha a tisztesség, ugye?
Minden, ami elvárt, amiről
nem ajánlatos néhány szót váltani,
a bálba sem vagy már bejáratos.

Ha jól tudom, egyszer említettem,
mennyire tiszta lehet
az, akinek szajha-sors jutott,
s a vére sem a templomba hajtja.

Hát ne rettegj, ne hidd el senkinek,
hogy forró, hogy éjfekete
a szurok, és hogy az égési sebek
örökkéiglen kísértenek.

A pokol állítólag egy másik égövön
működésbe hozott,
adófizető mennyország, ne félj,
az ajtó be nem csapódik.

ISTENKERESŐ

Hogy lesz-e legalább
egy hiteles audiencia,
nyom-e majd a latban
a város tanúvallomása,
hűségéről, honvágyról,
arról, amin se javítani,
se rontani nem lehet?

Hogy lesz-e súlya
a pogány frázisoknak,
felment-e vagy legalább
könnyebbé bűvöli
a test ólomszerkezetét,
talpak alatt a föld szorításán
hajlandó lesz-e lazítani?

Hogy király lesz-e
szövevényekben,
hogyan hetykén hordja-e a koldus
mosatlan göncét,
kezébe kenyér, kehely vagy kapa
lesz-e, földtől az égig
ér-e a telke, vagy éppen
ő maga a templom egere,

csak számtalan újabb
megkérdőjelezett bölcsélet,
tisztázatlan tézis
a megmondhatója.

ÓLOMKATONÁK

Egy kis fronton,
egy kis tűzvonalban
lódózték egymást az ólomkatonák.
Jobb lenne szedelőzködni – szóltam,
amikor a nehézfémeket illetően
elfajultak a dolgok.

Nem mintha zavart volna
a háború – mindennek saját ideje van.
De ha itt mind beleolvadunk
nappalba, éjszakába,
végül egymásba is,
akkor egy túlsúlyos kiegyezés
előbb-utóbb felzabálja a békét.

KÖLTÖZNI KELL

Víz tükréről fel-felszökkenő lapos kavics, halak csendjében
a belenyugvás vetett nyugalma, Isten zaklatott kérdőjelei,
a környék, a láthatár ritmuszavarában megtépdesezt
lélegzetvétel, mint a világegyetem búcsúleveléhez
mellékelt testamentum, a játékteremből járda
szegletére kenyszerült, hajlongó hajléktalan nyers
alázata, nincstelen, hideg csók - carpe diem a holnap,
újracímkezett, előre csomagolt hús a mélyhűtőben.

Amit csak vásznon, papíron ecset, golyóstoll
hozhat világra, belepusztul az új rendezésbe,
a forgatókönyvek körhintaként kapcsolnak át egyre
merészebb vágásra, a föld mintha nem érné tetten az elkövetőt,
hasadó magvában cementbe öntött rádióhullámok,
futószalagon összeszerelt életek, elmúlások,
a szív konok és földi, lázongó szinkópáiban
kétkedés, vénák, hajszálerek kódolt üzenete,
fel-felröppennek, szállni tanulnak mind, költözni kell,
a tó elnyeli a kavicsot, őszbe sárgul a levegő.

KÉSÉLEN

Késélen, folyton úgy,
hadd ne kérkedjenek a stigmák,
a sebhelyek is csak visszafogottan,
mintha a kulisszák mögül...
volt már elég
harsány kötélzáncos,
felhangosított ovációk,
pálmaágak, babérkoszorúk
és minden, ami komédiást ellik.

Kés, balta, fűrész,
alatta-mögötte tucatnyi zenebohóc,
megkérdőjelezett horizontok,
a kontinuitás csonka teste.
Reggelente elbiceg a sérült,
hazáig sántikál,
ha akad még néhány nyitott kapu,
ha elgördül a szikla és
felmentést nyernek a tékozló Jézusok.